

NOPȚILE AMANȚILOR

Corina Ozon

© 2018 Corina Ozon

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, fie pe suport fizic, fie pe suport electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan Bureau

Foto copertă: Yuriy Zhuravov | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OZON, CORINA

Nopțile amanților / Corina Ozon. - Ed. a 2-a. - București :

Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-192-0

821.135.1

Tipărit în România

Ediția a 2-a

EDITURA
HERG BENET

1. AMANTA ȘI REGRETELE

Am avut niște zile și nopți de coșmar. M-am tot întrebat cu ce nu sunt eu mai bună ca nevastă-sa și de ce nu a avut curaj să rămână cu mine. Ultima oară l-am văzut pe Mircea la pizzerie, eram cu Epaminonda, iar el cu una slabă ca o râmă. Nu știau ce naiba, că lui nu-i plăceau astea stil șnur, fără țățe, fără cur, vorba aia. Bine, că ceva țățe avea, dar nu ca ale mele. Nici măcar ca ale matracucii de nevastă-sa. Chiar nu înțeleg ce o fi găsit la aia. Că, de câte ori mă uitam înspre masa lor, nu i-am văzut să râdă deloc, parcă erau la priveghii. Aia tot freca furculița și cuștitul, iar Mircea i-a zis ceva, că a făcut bot și n-a mai ridicat ochii din farfurie. Așa-i trebuie tâmpitului, dacă eu n-am fost destul de bună! Că, în fond, nu i-am greșit cu nimic, ca să merit așa un tratament. Auzi, să o rupă el cu mine, fiindcă i-am zis că nevastă-sa o arde

prin delegații cu altul! Păi, aşa şi e! Că doar am şi poză cu ea lipită de unul, dar am fost o doamnă şi nu i-am arătat-o lui Mircea. Şi tot n-a fost bine. De-aia au succes nesimtările şi tupeistele. Dacă eşti cu bun-simt, eşti proastă. Tot el a făcut gât, după ce zisese că urma să-şi lase familia pentru mine. Un cretin.

Epaminonda îmi înşira verzi şi uscate şi râdea ca măgarul. Îmi povestea cum, la facultate, el lua cursurile pentru toate colegerile, că alea chiuleau, iar ele îi aduceau de mâncare ce voia el. Ajunse să comande ca la restaurant. Şi aşa a petrecut toată facultatea. De altfel nu e băiat rău şi deloc urât. Observasem iar că femeile din restaurant se uitau la el, până ce şi râma de la masa lui Mircea îi arunca ocheade şi se prefăcea că se uită la televizorul de pe perete. Eu îmi întorsesem un pic scaunul, ca să mă vadă prostul de Mircea şi să se ofice. Să facă o comparaţie, tâmpitul. A plecat cu râma înaintea noastră şi brusc mi s-a făcut dor de el. Dacă avea coaie, putea să o lase baltă pe aia, o lăsam cu Epaminonda, eventual, şi să mă ia de mână şi să fugim departe. Dar el sigur s-a dus să i-o tragă aleia, apoi acasă ca şi cum n-a mâncat usturoi. Häh-hää... nu suport gândul acesta, că Mircea ar fi cu alta. Nu! Epaminonda m-a condus politicos acasă. L-am invitat să urce, dar a spus că nu se cuvine. Că vine odată, când îmi ia şi un cadou, că aşa se face când

intră prima oară în casa cuiva. E bine-crescut, dar e atât de plăticos... şi mă scoate din sărite cu răgetele lui când râde. Cine ştie cum o face când plâng, nu vreau să aflu!

N-am putut să dorm toată noaptea, iar acum, la birou, mi se închid ochii. Noroc că şeful e plecat la Cluj, o fi cu matracuca de nevastă a lui Mircea, mai ştii? Iar Silviu-puţa, asistenta lui, e în concediu, „sărăcuţa“. Poate plec mai devreme, că şi aşa frecmenta pe aici. Ia să văd, ce mai e pe Facebook, mai trece timpul. Hiii... Mircea m-a deblocat şi mi-a cerut prietenia. Hai că m-a lăsat mască! Acum, dacă i-o accept, zice că n-am avut altceva de făcut decât să aştept ca proasta după el. Ia să mai stau măcar o oră, hai, juma' de oră.

Mă sună Larisa. Asta şi cu Clau sunt ca nişté surori. Nu mă lasă să fiu tristă, de când m-a părăsit Mircea. Precis că iar vrea să ieşim undeva diseară. Dar sunt moartă de oboseală. Stai aşa, am un mesaj pe Facebook. De la Mircea... „*Cati, am fost un prost. Iarta-ma. Vreau sa ne vedem ca sa discutam. In seara asta trec pe la tine*“ . Nu se poate... Mircea vrea să ne împăcăm. Off, ia să-i închid Larisei. Că mă asasineză cu telefonul. „*Sunt intr-o sedinta, te sun eu*“ . Aşa, să-i dau accept lui Mircea şi să-i răspund. Dar ce să-i spun? Iar mă ia de fraieră pe urmă. Ia să-l mai fierb

un pic. Îi dau accept, dar nu-i scriu nimic. Că nici el nu mi-a răspuns la sms-uri. Am suferit ca un câine de Sărbători. Am avut cel mai oribil Crăciun. Şi nici *La mulți ani!* nu mi-a spus măcar de Anul Nou. Acum i-a venit chef de futut. Nu, n-o să mai fiu fraieră. Hopaa, mi-a dat sms. Disperat, băiatu! Chestia e că și mie mi-e dor de el, tâmpitu' naibii. De două luni, de când ne-am despărțit, n-am mai făcut nici sex ca lumea. Am încercat cu Edi, dar mi-era scârbă numai când mă îmbrățișa, aşa că l-am trimis cu pantalonii în pungă acasă. Am mai fost cu unu', pe care l-am cunoscut într-o seară la club, de ziua Larisei. M-a dus la el acasă, s-a purtat tandru, chiar mă excitasem. M-a întins pe pat și mă săruta, chiar foarte bine, dar, frate, o avea mică. Ce mică? Minusculă, ce mai! Abia o găseam. Şi se tot căznea să mi-o tragă. Dar cel mai tare m-a enervat că tot el mă întreba că de ce nu am orgasm. Păi, cu ce? Că și cu degetul meu mic aș fi avut. L-am băgat în pizda mă-sii și nu i-am mai răspuns la telefon. Nu știu cum naiba, numai peste ciudați dau. Mircea nu se compară. Că nu degeaba îl iubesc eu. Ia să plec eu acum, ca să am timp să mă pregătesc până ajunge iubi. Vai, am uitat să-i răspund că poate să vină. Aşa, am dat *send*.

Să iau un taxi, că n-am chef să mă înghesui în autobuz cu toți nespălații. Uite, unul liber. Aşa.

Acum Mircea ce mă-sa nu răspunde? Nu e normal să dea un semn că i-am scris că îl aştept? O fi în vreo şedinţă. Oare să cumpăr ceva bun? Ete, o sulă! Să mai ia și el, dacă tot mi-a dus dorul. Hai că am ajuns. Taximetristul ăsta avea chef de vorbă, dar acum nu aveam eu chef. Să mă spăl repede și să mă îmbrac cu baby-doll-ul ăla mov. Pe care mi l-a făcut Clau cadou de Crăciun.

Văd că s-a făcut ora șapte și n-a mai dat niciun semn. Nu-i dau sms nici moartă. Nu trebuie să vadă că îmi pasă. Taci, că mi-a dat el un mesaj: „*Nu pot ajunge în seara asta. Soacra-meă și-a rupt un picior. Maine vin sigur. Mi-e dor de tine, tămpito*“. Hai că e nesimțit. Nu putea să îmi spună că nu vine? Ca să nu-l mai aştept ca o caraghioasă. Iar hoașca aia acum și-a găsit să-și rupă picioarele? Gata. Nici nu ne-am împăcat, că a început cu căcaturile lui. A naibii aia care te mai primește! „*Mai du-te în pizda ma-tii și lasa-ma-n pace*“. Acum sună ca disperatul. Închid telefonul, că nu sunt bătaia lui de joc. Păi, Epaminonda nu ar face aşa ceva, ăla e un educat, nu mitocan că ăsta.

E ora zece și presimt că nu voi dormi deloc în noaptea asta. Mi-a futut Mircea ăsta tot zenul, „văzduhul“, cum zice el. Orice aș fi făcut, doar la el mă gândeam. Iar stau și mă uit ca proasta pe fereastră

și număr la câți e lumină în casă, în blocul de peste drum, și îmi imaginez câți și-o trag la ora asta. Iar îi aud pe vecinii de deasupra cum se ceartă. El e un bețiv, dar ea îl suportă. Mă gândesc uneori că și un bețiv o fi mai bun în casă, decât nimeni. Mircea nu e bețiv. E trecut de miezul nopții, ar cam fi cazul să dorm, că în ultimele luni am fost cam zombie. Am plâns iar în pernă și mi-am dat seama că nu-mi va trece de Mircea niciodată și că sunt fraiera Universului, că stau după el. Dar eram sigură că mă iubește și că nu poate sta nici el fără mine mult timp. Ne futeam prea bine.

2. AMANTUL ÎNSURAT ȘI ÎMPĂCAREA

Băi, n-am fost bun de nimic lunile astea! Am umblat ca un somnambul. La birou mergeam în scârbă, că a văzut și șeful că nu sunt în apele mele: „*Mircea, ești bolnav? Poate ar trebui să-ți iezi câteva zile libere. Știi că mai ai niște recuperări*“ . Asta a fost cea mai lungă discuție pe care am avut-o cu boul de șef. Mai dă-te-n pula mea, îmi venea să-i zic. Acum face pe bona cu mine. Când i-am cerut niște libere să plec și eu în concediu ca omul, a strâmbat din nas. De parcă mi le dădea de la el. Că pe el îl doare-n pulă, când i se scoală, pleacă în deplasări. Și nici fututul nu-l plătește, că ia de fiecare dată pe câte una din firmă. Disperatele astea ar face orice ca să bea o cafea pe afară.

Nici acasă nu eram mai vesel. Teo mai întârzia și

ea de la serviciu. Ba de câteva ori a ajuns acasă după mine. Dar măcar e mai liniștită ca altădată. Chiar mă uitam într-o seară la ea când ieșea din baie, a venit în pielea goală în cameră, că nu-și luase prosop, arăta chiar bine, frate! Chiar am simțit cum mi se scoală un pic, dar a strigat fică-mea din bucătărie că mai vrea lapte cu cereale și m-am dus să-i fac. Mestecam în castron sictirit și nici n-auzeam ce turuia aia mică. Era ca o moară stricată, îmi punea zeci de întrebări pe minut. Că din ce se fac cerealele? Din grăunțe. Că de ce nu dăm și porumbeilor cereale cu lapte? Asta ar mai lipsi, să fiu și bucătar pentru porumbei, după ce că se cacă la greu la mine pe geam. După ce am băgat laptele la frigider, am lins din reflex lingura și mi-am amintit cum făcea Catì asta, după ce mâncă ceva, și mi se uita fix în ochi cu privirea aia de vulpiță. Știam mereu ce urmează, o muie pe cinste. Venea către mine aruncând linguriță peste umăr și îmi băga mâna în pantaloni, apoi se așeza în genunchi. Frate, ca ea n-o suge nimeni, jur! Iar am simțit cum mi se scoală. A venit nevastă-mea în bucătărie și a început să facă crize că am vârsat niște picături de lapte pe jos. Că ea s-a săturat să curețe după noi și, gata!, nu mai ridică un pai. Îmi bag pula în curătenia ei. M-am dus în dormitor și am luat perna și o pătură și m-am întins pe patul din sufragerie. Am intrat pe Fa-

cebook și i-am dat lui Catì un mesaj. „*Ce faci?*“ N-a răspuns, o fi cu Epicur ăla al ei. M-am uitat iar după câteva minute. Și nimic. Apoi am tot verificat ca un obsedat, până am adormit. Era supărată, că îi promisese că vin la ea, dar și-a rupt soacră-mea un picior și a trebuit să stau cu copiii, că Teo era la spital.

A doua zi, Nelu mă vede cătrănit la birou, „opărit la coaie“, cum zice el, și vine cu ideea să ieşim la o bere. „*Băi, Mircea, știu un loc unde ospătărițele aduc berea pe țâțe și, dacă ești băiat bun, te și lasă să le sugi un sfârc*“. Să mor eu, Nelu ăsta nu visează toată ziua decât pizde și țâțe. După ședința de dimineață, m-am uitat pe Facebook. Catì îmi răspunse la mesaj. „*Bine*“ și pușese o inimă roșie. Mă iubește pizda. Am sunat-o și, când i-am auzit vocea aia de pisică somnoroasă, băi, m-am topit acolo, pe birou. Tot. M-am scurs și m-am strecurat pe sub ușă până sub fusta Irinei, fata de la recepție, și m-am întors înapoi. I-am zis lui Catì că mi-e dor de ea și că vreau să ne vedem. A zis că ora 6, eu am zis că da. Habar n-aveam dacă venea Teo acasă mai devreme, mă dorea să fiu în curătenie. N-avea decât să vină soacră-mea să stea cu copiii, că și aşa i-a recomandat doctorul mișcare. Nu mă gândeam decât la gura lui Catì cum ține linguriță și o linge. Iar mi s-a sculat. A venit Ema, secretara, ca să-mi dea niște hârtii și m-am dat repede după birou